

[Jørgen Jensen.]

imod beretningen på LOs repræsentantskabsmøde. De 4 stemmer, man har nævnt i pressen, er ikke rigtigt; der var vel mellem 30 og 40, der stemte for den udtalelse, som jeg forelagde på mødet, og det, der har været kendetegnet, er, at jeg ikke siden dette møde har kunnet finde en eneste faglig leder, som turde erkende, at de stemte imod denne udtalelse, som jeg forelagde.

Men der skal ikke være tvivl om, at det, det drejer sig om for arbejderklassen i dag, er at sprænge forliget for at få et bedre udgangspunkt, og det, jeg vil opfordre socialdemokratiet til her, er at afsvære, at de vil hjælpe Arbejdsgiverforeningen med at føre deres nejpolitik igennem.

Formanden:

Jeg skal afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 18.30.

Mødet udsat kl. 17.23.

Mødet genoptaget kl. 18.30.

Forhandlingen genoptoges.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Det har igen ved en debat af denne art vist sig, at der er ét parti, der møder op til debatten i folketinget ikke med én, men med mange ordførere. Det er jo også en af de ejendommelige ting ved fremskridtspartiet, at det også på den måde prøver på at gøre det parlamentariske arbejde mere langtrukket og dermed mere vanskeligt end egentlig strengt nødvendigt. En enkelt af fremskridtspartiets ordførere, hr. Svend Andersen (Rosk. a.), gav udtryk for den opfattelse, at det mere og mere på det politiske område trak op til et egentligt opgør imellem på den ene side fremskridtspartiet og på den anden side socialdemokratiet.

Allerførst vil jeg sige til det, at jo mere fremskridtspartiet understreger det, jo mere markant bliver det jo, at dette parti i hele sit tankesæt, i hele sin ideologi, er et parti, der er i så direkte modsætning til hele den sociale, ansvarsbevidste linje, som præger socialdemokratiet. Men i øvrigt tror jeg ikke, at hr. Svend

Andersen (Rosk. a.) har helt ret. Jeg tror, at det opgør, som i væsentlig grad bliver et opgør imellem fremskridtspartiet på den ene side og socialdemokratiet på den anden side, i høj grad også vil blive et opgør imellem fremskridtspartiet og en række andre partier.

Når man har fulgt debatten her i dag, så man da i hvert fald konstatere, at der nok er faldet en og anden kritisk bemærkning til regeringen – vi har fået lidt at vide om, at det ikke lige skulle være gjort på den måde, men at der var en bedre måde at gøre tingene på – men det mest markante har været, at en række partier er stået op her og har været særdeles markante i deres afvisning af de grundlæggende tanker og ideer, hvis man kan kalde det tanker og ideer, som fremskridtspartiet står for. Derfor er det rimeligt at sige, at fremskridtspartiet nok bør indstille sig på, at det ikke alene er et opgør med socialdemokratiet, men i høj grad også med andre partier i tinget.

En anden af de mange ordførere for fremskridtspartiet var fru Eva Rothenborg. Fru Eva Rothenborg lagde megen vægt på at sige, at den velfærdsstat, vi har, da ikke er noget, socialdemokratiet kan tage patent på, det er ikke noget, vi har eneret på. Jeg ved ikke, om der deri skulle ligge, at det i og for sig er et godt samfund, som der godt er flere der vil tage patent på eller have eneret på. Men det kan selvfølgelig også forstås på den måde, som det også blev sagt, at socialdemokratiet måtte regne med, at velfærdsstaten eller velfærdssamfundet var et neutralt, skal vi sige system eller apparat, som stod til rådighed for alle.

Sådan blev det vist sagt, og jeg kan kun sige: selvfølgelig. Det har altid været socialdemokratiets opfattelse, at når man skulle slås for økonomiske og sociale forbedringer, så skulle det ikke være sociale og økonomiske forbedringer for én bestemt samfundsgruppe. Så skulle det være noget, der kunne komme hele befolkningen til gode.

Fru Eva Rothenborg sagde også noget om, at det ikke engang var sikkert, at vort samfund var så udmærket en velfærdsstat, og at der nok skulle være andre lande, hvor man var nået længere. Altså igen, fru Eva Rothenborg: det ligger åbenbart sådan, at vi er nået langt, men det mest kritiske er altså, at der er nogle, der er nået lidt længere, og så spejder man naturligvis efter, hvor det skulle være. Og dér må jeg sige, at vi ikke er så selvglade i socialdemokratiet, at vi ikke er klar over, at man også kan